

Kisadózók

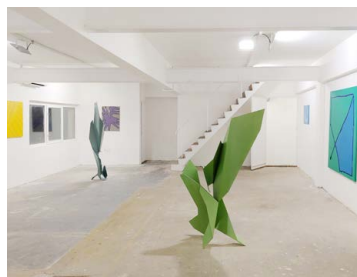
Laci & Balázs
MODEM, Debrecen,
2021. március 21-ig

LACI & BALÁZS: *Kisadózók*,
kiállítási enteriőr, MODEM, 2021

Hasítás

Plank Antal és
Kaszás Konrád
kiállítása
Godot Labor,
2021. február 21-ig

A kiállítási enteriőr, 2021, Godot Labor
Fotó: Cserhalmi Luca

«ZRH»

Mikhail Bushkov, Olga
Bushkova
ISBN könyv+galéria,
2021. március 12-ig

Mikhail BUSHKOV: *Zürich*, 2018

Tabula rasa

Károlyi Zsigmond
és a „monokróm
festőosztály”
Godot Kortárs
Művészeti Intézet,
2021. április 15-ig

Kiállítási enteriőr,
Godot Kortárs Művészeti Intézet, 2021
Fotó: Gál Teodóra

Antal Balázs és Hatházi László művészpárosa 2007 óta dolgozik közösen. A MODEM-ben megrendezett *Kisadózók* az első nagy intézményi kiállításuk, amelyben döntő többségben újonnan készült műveket mutatnak be. A két művész (Laci & Balázs) több mint tíz éve dolgozik az építőiparban díszítőfestőként. A „pénzkereső” munkájuk során használt anyagok korábban is képzőművészeti tevékenységük részét képezték, a mostani alkotások azonban már teljes egészében az építőiparban megélt helyzetekre, hangulatokra, emberekre és anyagokra fókuszálnak. A tárlatot a művészdúóra jellemző finom ironia hatja át; nehéz eldönteni, hogy egy templom felújítását láthatjuk-e vagy az építőiparnak emelt groteszk szentélyt.

A Godot Labor kiállítóterében Kaszás Konrád festőművész és Plank Antal szobrászművész együtt mutatják meg a vonalak, a színek és a kiterjedések szédítő világát. Habár különböző művészeti ágakban alkotnak, műveik izgalmas párbeszédbe lépnek a nonfigurativitás hangsúlyos elemein keresztül, majd egy közös vízióban oldódnak fel. A két művész alkotásai a tárlat szövetében szervesülnek, miközben a hangsúlyos, közelnézetben megmutatkozó részletek is játékban maradnak. Dinamikus formáikkal, lendületes vonalvezetésükkel és élénk, mégis harmonikus színhasználatukkal friss és eleven műveket hoznak létre. A hasítás mindkét művész alkotási folyamatának állandó eleme: Plank szobrai az organikus szerveződő élek szigorúságában, míg Kaszásnál a monokróm vászon felszínét megbontó, oldott és spontán vonalmintákban köszön vissza.

A gazdasági be- és kivándorlás gyakori jelenség mind a svájci, mind a magyar társadalomban akár munka, házasság vagy tanulás céljából. Egyedülálló módon mindkét ország szolgálhat a migráció kiindulópontjaként és végcéljaként egyaránt (2006 óta több mint 800 ezer ember vándorolt ki Magyarországról, elsősorban a fiatalabb generáció tagjai közül).

A «ZRH» a jelenleg Svájcban élő, de orosz származású alkotópáros, Mikhail Bushkov és Olga Bushkova közös kiállítása, amely két egyéni projektjüket köti össze (*Zürich*, 2012-2020, *A Google Wife*, 2011-2017). A kiállítás a művészek régi és új otthonának képeit állítja egymás mellé, dekonstruálja a nosztalgia és a hovatarozás érzéseit, és elemzi a szerzők bonyolult, az „otthon” fogalmához fűződő viszonyát.

A rendszerváltás idején a művészeti oktatásban bekövetkezett változások hatására újító tanárok – Beke László, Maurer Dóra, Jovánovics György, Károlyi Zsigmond, Klimó Károly, Peternák Miklós, Sugár János – kerültek a budapesti főiskolára. A művészetpedagógiát fontosnak tartó Károlyi Zsigmond felismerte a magyar művészeti felsőoktatás korszerűtlenségét, ezért a főiskolán még érvényben lévő, a 19. században kialakult oktatási elvekkkel ellentétben, a monokróm, radikális festészetet tekintette az új akadémiai gondolkodás alapjának. A *Tabula rasa* című kiállítás a monokróm festőosztály történetét mutatja be a tanárok (Károlyi Zsigmond, Bernát András, Gál András) és a hallgatók (Braun András, Erdélyi Gábor, Gálik András, Havas Bálint, Káldi Katalin, Szabó Dezső és Uglár Csaba) válogatott munkáin keresztül.

Flūmen

Bánki Ákos kiállítása

K.A.S. Galéria,

2021. február 10. – március 16.

BÁNKI Ákos: *Barcelona-sorozat*, 2020, akril, vászon, 60×30 cm

Áradat, folyam, hömpölygés – az élethez nélkülözhetetlen víz megállíthatatlan mozgása és ereje. A víz, mely bennünk és körülöttünk állandóan jelen van, különösen, ha egy olyan folyó által kettészelt városban élünk mint Budapest, vagy ha időlegesen eltávolodva tőle olyan új otthont választunk magunknak, mint Barcelona, ahogy Bánki Ákos is tette, amikor tíz hónapra a tengerparti városba költözött. A K.A.S. Galériában megrendezésre kerülő *Flūmen* című kiállítás ennek a nem csak fizikai értelemben vett helyváltásnak, az eltávolodásnak és a visszatérésnek a passióját járja körül. Bánki Ákos a képtől eltávolodva, hozzá sem kézzel, sem ecsettel hozzá nem érve a vizet porrá őrölt festékszóróval permetezi vásznait, miközben tudata tökéletes kontrollt gyakorol keze, így a léggé vált víz felett.

Fészek '68

Kemény György

kiállítása

Vintage Galéria,

2021. február 19-ig

KEMÉNY György: *Twiggy mint Jeanne d'Arc*, 1967, fa, wallkyd, újságpapír és tárgyak, 71,5×100×1 cm
Fotó: Bíró Dávid

Laokoón, Jeanne d'Arc, Oppenheimer, Robert Kennedy és Twiggy találkozására 1968-ban Budapesten, Kemény György Fészek Művészklubban rendezett kiállításán került sor. A bemutatott anyagban Kemény a rá jellemző humorral és játékosággal művészettörténeti, történelmi és kortárs utalásokat dolgozott fel a pop-art stílusbeli és formai jegyeinek virtuóz alkalmazásával, vizuálisan könnyed hangvétellel – sajátosan európai, illetve közép-európai szemlélettel ötvözve esetenként súlyos témákat. A kiállítás ennek köszönhetően is a pop-art nemzetközi recepciójának kiemelkedő állomása, amely egyúttal a korszak hazai kontextusában úttörő – és a fejlemények tükrében sajnálatos módon megismételhetetlen – esemény volt. A Vintage Galéria kiállítása ebből az anyagból mutat be változást.

A falon át

Tóth Márton Emil

PINCE,

2021. február 23-ig

Kiállítási enteriőr, PINCE, 2021
Fotó: Neogrady-Kiss Barnabás

A művészet bemutatása sokszor nedves, poros falak közé kényszerül. A semleges white cube szituáció hiánya viszont egyáltalán nem hat bénítóan a művészekre. Bár a pincelevegő magas páratartalma általában nem kedvez a műtárgyaknak, a PINCE egy hónapra mégis ideális kiállítótérre válik, Tóth Márton Emil ugyanis a helyiség mikroklímáját, láthatatlan folyamatait és természetes vízkörforgását dolgozza fel. Egy olyan folyamatot tesz ezáltal láthatóvá, ami máskülönben a falak fehérre festett felülete mögött megy végbe. A kiállítás így nemcsak térspecifikus, de a tér kiterjesztéseként is, attól nem elválasztható módon értelmezhető. Élőlényként tekint a helyiségre, személyiséggel és arccal látja el azt. A kiállítás egyfajta állásfoglalás arról, hogy a körülmények ellenére a kultúra területén nem rothadás, hanem virágzás megy végbe.

Hazatérés

F. Balogh Erzsébet

kiállítása

Herman Ottó Múzeum –

Miskolci Galéria,

2021. március 30-ig

F. BALOGH Erzsébet: *Titok*, 2019, akril, olaj, vizespác, 140×120 cm
Fotó: Baranczó Benedek

A „hazatérés” sokszínű, tág fogalom. Utal a festészetben megtett útra, melynek során a belső érés folyamatát követhetjük nyomon az indulati gesztusfestésztől a geometrikus rend felépítéséig megtett úton. A kiállítás betekintést ad a valóság értelmezésének egy sajátos formájába, melyben az alkotási folyamat, a festészeti anyagból kibontakozó keletkezés kerül a fókuszba. Ez kísérletezéssel, kérdéssel, felvetésekkel és sokszor játékos szabadsággal ötvöződik. Tematikai szempontból a falusi és városi tájlemek geometriája meghatározó F. Balogh festészetében. A valóságélményeket kiegészítik a festék ösztönös használatából létrehozott konstrukciók. A művész az alkotás folyamatában tudatosan éli át a romlás és az építés anakronisztikus ellentétét.